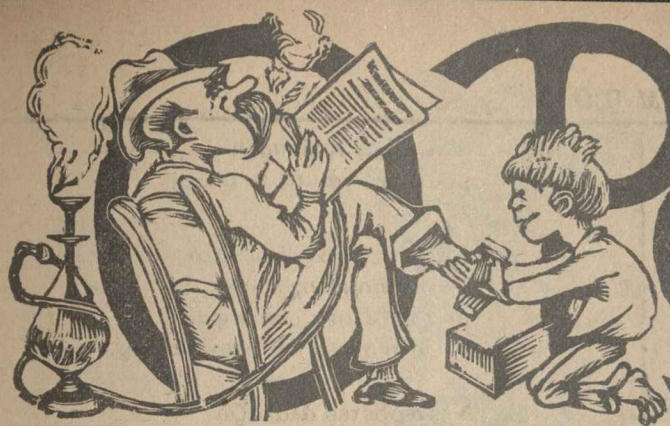

ΠΡΩΤΟ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὧρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρα—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλιον καὶ ἐννιά καὶ ἐνῆκα, σά,
νέα πλάσις·στὰ νέφη πετώσα.

Εἰκοσιπέντε μηνὸς Ἀπρίλην,
νέος Σουλτάνος καὶ νέα Πύλην.

Ὅγδοντα δύο μετῶν καὶ χίλιον,
καὶ ἄσπριζον κάμποι μὲ χαμομήλιον.

Ὁ μεσουραχνὼν στὸ κράτος ἦλθε μ'ἀετοῦς γεμάτος.

Φ.—Ἐκθρονισθέντος τοῦ Χαμίτ, τοῦ πάνδεινα παθόντος,
καὶ τοῦ Ρεσσάτ ἐλθόντος,
ἐκόπασε πρὸς τὸ παρὸν καὶ τῆς Σταμπούλ ἡ πόρος
καὶ ἐκ τῆς Κερκύρας γύρισε καὶ ὁ Θεοτόκης τώρα.

Κι'ἐπήγαν εἰς τὸν Πειραιᾶ νὰ τὸν ὑποδεχθῶν
καμπόσοι φίλοι του καλοὶ,
ποῦ θέλουν γάλλῃ καὶ ἡ Βουλὴ,
καὶ μὲ τὰ μοῦτρα·στὴ δουλειᾷ καὶ πάλι νὰ ριχθῶν.

Μὲς·στὰ μάτια τὸν·κυττοῦσαν
καὶ πολλὰ τὸν ἐρωτοῦσαν.
Ἄμμ'τὸν Κάϊσερ τὸν εἶδες;
σοῦδωσε καὶ αὐτὸς ἐλπίδες;

Μοῦδωσε καὶ αὐτὸς πολλαῖς...
μὰ γιὰτὶ δὲν μᾶς τὸ λές;
Ἔχω νὰ σᾶς·πῶ πολλά...
πῶς τὰ πέρασες; καλὰ;

Γιὰ τοὺς Κορφούς καὶ πάλι μᾶς βαρκάρανε
καὶ ἀμέσως ἔγινον μόλα καὶ ἀμολάρανε.
Ἦν' Ἀχίλλεια τοῦ Κάϊσερ ἐπήγαμε
καὶ τᾶδαμε περίεργοι καὶ ἐφύγαμε.

Καὶ πάλι μᾶς ἐκάλεσε μὴ·μέρα
καὶ εὐχάριστα πέρασαμ' ἐκεῖ πέρα,
καὶ τρίτῃ μ'ἐπροσκάλεσε φορὰ
καὶ ἐπέρασα μαζί του μὴ·χαρά.

Νὰ βλέπατε πῶς·κάρφωνε τὸ μάτι του
σ'ἐμένα καὶ σὲ κάθε συμπολίτη μου,
καὶ μοῦλεγε·ἐλευθέρως·στὸ Παλάτι του
νὰ μπαίνω·μέρα νύκτα σὰν·στὸ σπῆτι μου.

Ἀπὸ πολλὴν ἀγάπην πρὸς ἡμᾶς
κατάλαβα καὶ ὁ Κάϊσερ πῶς φλέγεται,
καὶ ἐπήγαμε μαζί καὶ σ'ἐκδρομάς...
τὶ κοπλιμέντα μοῦκανε δὲν λέγεται.

Μ'ἄνοιξε τὴν μεγάλην του καρδιά
καὶ ἐθαύμασα καὶ ἐγὼ τὰ μεγαλεῖα του.
ἐν τούτοις δὲν εἰμπόρεσα, παιδιὰ,
πῶς νὰ τὴν ἐξηγήσω τὴν φιλία του.

Ἀπὸ καλὸ μᾶς·πῆρε καθὼς φαίνεται
καὶ κατὶ γιὰ τὸ κράτος περιμένετε.
Ἀπὸ καλὸ μᾶς·πῆρε δίχως ἄλλο
καὶ κατὶ θὰ γενῇ καλὸ μεγάλο.

Κάθε τόσο συγκινηθεῖς,
φαίνεται πῶς μ'ἀγαπᾷ...
ὅλο καὶ φιλοφρονήσεις,
χειραψίαις καὶ λοιπά.

Μὲς·στ' Ἀχίλλεια καὶ οἱ δὲοὶ μας τὸν καφφέ μας·πέραμα
καὶ γιὰ τόσα γεγονότα τὴν κουβέντα·φέραμα.

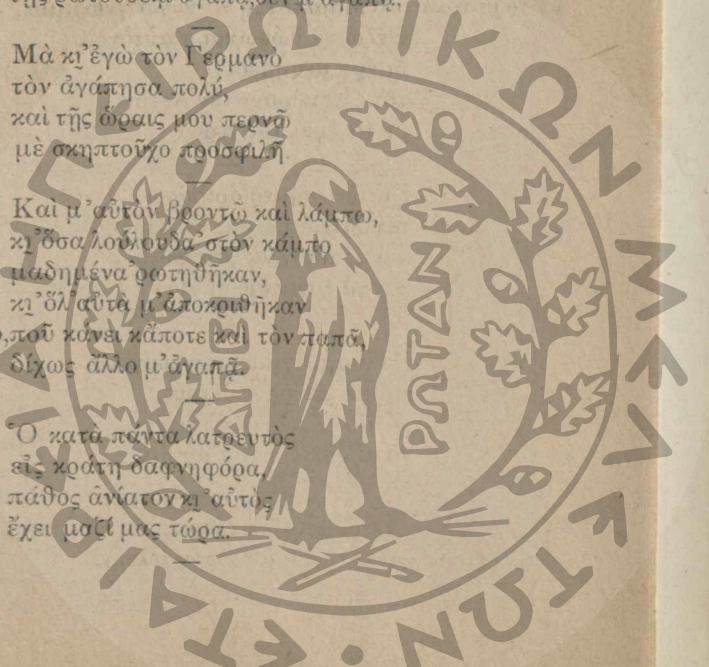
Τὶ μεγάλα φαγοπότια,
ποῦ δὲν εἶχαν τελειωμὸ,
καὶ δὲν ἄφιναν καὶ μὸ
νὰ μᾶς τρῶγῃ τὰ σηκώτια.

Μὲ τὸν Κάϊσερ ἐκείνον·πέρασαν θυμοὶ καὶ χόλοι
καὶ μ'αὐτὸν τὰ πρόσωπά μας ἐγελοῦσαν χαρωπά...
ἔκοβε καὶ μαργαρίταις μοναχὸς·στὸ περιβόλι,
καὶ γιὰ·μένα τῆς·ρωτοῦσε: μ'ἀγαπᾷ, δὲν μ'ἀγαπᾷ;

Μὰ καὶ ἐγὼ τὸν Γερμανὸ
τὸν ἀγάπησα πολὺ,
καὶ τῆς ὥρας μου πρὸν
μὲ σκηπτοῦχο προσεφίλη.

Καὶ μ'αὐτὸν βρογτὼ καὶ λάμπε,
καὶ ὅσα λουλουδιὰ σὸν κάμπο
μαδημένα ὁσπῆθηκαν,
καὶ ὅλα αὐτὰ μ'ἀποκομίσθηκαν
πῶς ὁ Κάϊσερ, ποῦ κόνα κάποτε καὶ τὸν παπᾶ,
δίχως ἄλλο μ'ἀγαπᾷ.

Ὁ κατὰ πάντα λατρευτὸς
εἰς κράτη·δαφνηφόρα,
πάθος ἀνίατον καὶ αὐτὸς
ἔχει μαζί μας τώρα.

Πότε και πώς τοῦ κόλλησε μαζί μας τέτοιο πάθος
 κι ἐγὼ δὲν ξέρω νὰ σᾶς πῶ...· μπορεί νὰ κάνω λάθος.
 Μιὰ μέρα, ποῦ καθόμαστε στὰ χόρτα τ' ἀνθισμένα,
 Τζώρτζη, μοῦ λέει νὰ σοῦ πῶ,
 Τζώρτζη, μοῦ λέει, σ' ἀγαπῶ,
 τρελαίνομαι γιὰ σένα.

Ἀπὸ τὸ χέρι μ' ἄρπαξε, μ' ἐφίλησε στὸ στόμα,
 καὶ μοῦ πε: Τζώρτζη προσφίλῃ,
 κι ἐγὼ παθαίνομαι πολὺ
 γιὰ τὸ δικό σου κόμμα.

Μπα! σὲ καλὸ σου, Κάιζερ πεφίλημένε, τοῦπα,
 κι αὐτὸς μ' ἀγάπη περισσὴ
 μ' ἐκέρασε γλυκὴ κρασί
 σὲ χρυσταλλέγιο κοῦπα.

Μαζί μου λησιμονοῦσε κάθε τύπο
 καὶ μοῦ δειχν' ἕναν τρόπο φιλικώτατο,
 μιὰ μέρ' ἀνταμωθήκαμε στὸν κήπο
 κι Ἑλληνιστὶ μ' ἐφώναξ' Ἐξοχώτατο.

Μὰ τί χαρὰ μεγάλη ποῦ τὴν πῆρα
 σὰν ἄκουσα τὸν Κάιζερ τὴν τζόγια
 νὰ μοῦ μιλή, παιδιὰ, μὲ τέτοια λόγια...
 βεβαίως καὶ γιὰ μᾶς θὰ φέξ' ἡ μοῖρα.

Πολὺ τοῦ λέω, Καίσαρ, ἀπορῶ
 πῶς τοῦτον τὸν ὀλίγοστο καιρὸ
 'κατάφερες ἀνέλπιστα καὶ σὺ
 Ρωμαίικα νὰ μάθης στὸ νησί.

Κι ἐκεῖνος ἐπλησίασε κοντὰ
 καὶ τὸ δεξὶ μου χέρι σφικτοπιάνει,
 κι Ἑλληνιστὶ ντακάπο μ' ἀπαντᾷ:
 ὁ φιλελληνισμὸς καὶ τί δὲν κάνει;

Μιὰ μέρα, ποῦ στοῦ Παλατιοῦ τὰ ρόδα καὶ τὰ κρῖνα
 μονάχοι μας ἐμείναμε
 καὶ τσαὶ φινό πῖναμε,
 μοῦ λέει σὲ παρακαλῶ νὰ πῆς εἰς τὴν Ἀθήνα,
 καὶ μόλις βρῆς τὸν Μπαλτατζή, Μινίστρο κανακάρη,
 'πὲς του πῶς πρέπει στοὺς Κορפוὺς μὲ πρῶτο ν' ἀριβάρη.

Σύρε, μοῦ λέει, γρήγορα... μ' ἐπῆς ἐπιθυμία
 μὲ τὸ μονόκλ τοῦ Μπαλτατζή νὰ κάνω γνωριμία.
 Θέλω νὰ δώσω καὶ σ' αὐτὸν
 ἡμέρα μεσημέρι
 τὸν Ἐρνθροῦν τὸν Ἀετὸν
 μὲ τὸ δικό μου χέρι.

Γι' αὐτὸ σήμερ' ἀριβάρω
 τὸν Μινίστρο μας νὰ πάρω,
 καὶ μ' αὐτὸν νὰ ξαναφύγω
 καὶ νὰ ξαναθῶ σέ λίγο.

Ἦλθα, τζόγιας, μὲ κοκκίνους,
 καὶ μὲ μαύρους ἀετοὺς,
 νὰ μοιράσω καὶ σ' αὐτοὺς,
 νὰ μοιράσω καὶ σ' αὐτοὺς.

Ἀετοὶ πετοῦνε τόσοι
 καὶ γιὰ μὲ καὶ τοὺς ἐν τέλει...

ὁ μεγάλος Καίσαρ θέλει
 μ' ἀετοὺς νὰ μᾶς φορτώσῃ

Καίσαρες μικροὶ μεγάλοι
 ἀετοὺς ποικιλοχρῶμους
 μοῦ καθίζουν στὸ κεφάλι
 καὶ στὰ χέρια καὶ στοὺς ὅμους.

Ντονερβέτερ ἀλαλάζω
 καὶ παρασῆμι ἀνταλλάζω.
 Τοὺς γελῶ μ' Ἑλληνικά,
 μᾶς σκορποῦν Γερμανικά.

Μ' ἐξουσίαν καὶ μὲ κῦρος
 μέσα στοὺς παρόντας σάλους
 δίνωμε σταυροὺς Σωτήρος
 καὶ μᾶς δίνουν δικεφάλους.

Κάθε φίλος προσφίλης
 μέσα κι ἔξω τῆς Βουλῆς
 ἄς σιμώσῃ μὲ καμάρι
 ἕναν ἀετὸ νὰ πάρῃ.

Θέλει κόκκινο τρελλό;
 θέλει μαῦρο;... χάρισμά του...
 τὸ χατήρι δὲν χαλῶ
 κανενὸς Ἐξοχωτάτου.

Θέλω φίλους εὐφραδεῖς
 νὰ τοὺς βλέπω τώρα μπρός μου
 ἀετοὺς κι ἀετιδεῖς
 τοῦ φιλάτου Καίσαρός μου.

Πάρτε δίχως παρακάλη,
 κι ἀετοὶ μὲ δὴδ κεφάλια
 μᾶς σηκώνουνε ψηλά.

Ἰσ' ἀπάνω τὸ κεφάλι,
 καὶ τὸν γάιδαρό μας πάλι
 τὸν ἐδέσαμε καλά.

Τέτοια λένε πρὸς τοὺς φίλους τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰ χεῖλη
 καὶ τὸν ῥώτησαν οἱ φίλοι:
 Δὲν μᾶς λὲς ἀλήθεια, Κόντε, τοῦπε καὶ γιὰ τὰ κρασιά;
 τοῦπα καὶ γιὰ τοῦτα κατὶ
 μιὰν ἡμέρα στὸ Παλάτι,
 ποῦ σὰν τζιτζικας ρουφοῦσα τῆς ἀνοίξεως δροσιά.

Δὲν μᾶς λὲς ἀλήθεια, Κόντε, τὸν ξαναρωτοῦν οἱ φίλοι,
 τὸ μεγάλο Παρλαμέντο θὰ συνέλθῃ τὸν Ἀπρίλη;
 Εἶναι λίαν πιθανὸν νὰ συνέλθῃ τὸ σκασμένο,
 μὰ καὶ λίαν πιθανὸν νὰ τὸ βλέπετε κλεισμένο.

Ἰσως ἡ Βουλὴ, παιδιὰ, τοῦ λαοῦ τοῦ δαιμονίου
 νὰ συνέλθῃ μετ' ὀλίγον νὰ λαλήσῃ περὶ Στόλου,
 πιθανὸν καὶ στὰς ἀρχὰς ἢ στὸ τέλος Ἰουνίου,
 πιθανώτερον ἀκόμη νὰ μὴν ἔλθῃ καὶ καθόλου.

Μεμψίμοιροι μὴν εἰσθε,
 τώρα θὰ ξαναφύγω,
 ἀλλὰ μὴ συγκινήσθε,
 θὰ ξαναθῶ σέ λίγο.

Ὁ Κάιζερ ὁ πάνυ
 μὲ θέλει...τεῖναι τοῦτο...
 δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάνῃ
 χωρὶς ἐμὲ μινουτο.

Πολλὰ κυοφορῶ
 γιὰ κάθε μίο κάρω...
 κρῖμα ποῦ δὲν μπορῶ
 μαζί μου νὰ σᾶς πάρω.

Πῶς ἤθελα καὶ σᾶς ὁ Καίσαρ νὰ γνωρίσῃ
 καὶ Πρώσσω ἀετοὺς εἰς ὅλους νὰ χαρίσῃ.
 Πῶς θέλω καὶ μὲ σᾶς οἰκτεῖς νὰ φανῇ,
 πῶς θέλω καὶ μὲ σᾶς φιλέλλην νὰ γενῇ.

Πῶς θέλω κάθε τζόγια
 κι ὁ μάμμος μὲ τὸ μοῦσι
 ἀπὸ κοντὰ τὰ λόγια
 τοῦ Κάιζερ ν' ἀκούσῃ.

Πῶς ἤθελα καὶ σεῖς
 νὰ τύχετε μαζί μου
 ἀγάπης περισσῆς
 φιλέλληγος ἀλκίμου.

Ὅμως θαρρεῖτε
 καὶ καρτερεῖτε.
 Ἰσως μαζί μου μ' ἀγάπης λαύρα
 μέσα στη Χάβρα
 νὰ σοῦ τὸν φέρω,
 κόμμα βαρβάτο...
 σὲ νὸν ἐ βέρο,
 ἐ μπὲν τροβάτο.

Τὰ θερμὰ τοῦ Γουλιέλμου κοπλιμένα μελωδεῖτε
 καὶ παιᾶνας κρούσετε...

ἄλλο πράγμα νὰ τὰ δῆτε
 κι ἄλλο νὰ τὰ κούσετε.

Μὰ κι ὁ μικρὸς Ὁσκάρ, ὁ Προίγκηψ δηλαδή,
 τοῦ Κάιζερ παιδί,
 κι αὐτὸς σὰν τὸν πατέρα μᾶς ἐδειξε φιλία,
 κι ἔκανα καὶ μ' ἐκείνον συχνάκις ὁμιλία.

Μιὰ μέρα κάπως σοβαρὸς
 εἶπα σπουδαῖον κατὶ τι
 στοῦ Προίγκηψ Ὁσκάρ ταῦτί.

Κι ἐκεῖνος, νέος ζωηρὸς
 μούπε μὲ γέλοιο περισσά:
 Ὁσκάρλό σά, Ὁσκάρλό σά.

Τοιαῦτα πρὸς τοῦ κόμματος προσεῖπε τοὺς φιλάτους
 ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ περοφόρου κράτους,
 κι ἐπῆς κάθε μυστικὸ καὶ φανερό χαρτί του
 καὶ στοὺς Κορפוὺς ἐγύρισε νὰ κάνῃ τὴν γιορτὴ του
 μὲ τὸν Μινίστρο Μπαλτατζή καὶ μὲ τὸν Βασιλέα...
 Π. - Διὸ κι ἐμεῖς ὡς ψάλλωμεν τὸν διόν Ἀγίλλεα,
 ἀποῦ γιὰ τοῦτον φαίνεται μᾶς ἐρωτεύθη τὸσον
 ὁ Χοεντζόλλερν ὁ σεπτὸς, ὁ Κάιζερ τὸν Πρώσσω.

Στίχους κι ἀπὸ τὸν Ὅμηρον μοῦ λεν πῶς ἀπαγγέλλει,
 κι Ὀμηρικὸς πολέμιστᾷς
 τοὺς νέους πατιναριστᾷς
 τῆς Ρωμιοσύνης θέλει.

Μὰ ζήτη καὶ τοῦ Τζώρτζη μας, τοῦ δρῶντος Κυβερνήτου,
 ποῦ στοὺς Κορפוὺς μὲ Βασιλεῖς γιορτάζει τὴν γιορτὴ του,
 ἂν καὶ τὸν Κόντε τὸν γλυκὸν καὶ τὸν ἀετοφορὸν
 μεγάλως τὸν ἐπάρανε τὸ καὶ τὸν ἐμπόρων,
 κι ἔκων ἄεκα ἔγινε κι ἐκεῖνος Μαζανιέλος
 καὶ κατ' ἐκείνον ἔγραψε τὸ Πάρθιόν του βέλος.

Ὅμως τί δρᾶσιν προκαλεῖ
τῶν ἀετῶν τὸ σμῆνος..
πετῶ κι' ἐγὼ, βρὲ Φασουλῇ,
πετᾶ κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος.

Ὅλοι πηγαίνουνε' ψηλὰ,
κράτος καὶ κοινωνία,
πετοῦν καὶ κάμποσα ψιλὰ
μέσ' ἀπὸ Τελωνεῖα.

Πετᾶ πετᾶ τῶν φιφτυτοῦ, τοῦ σκαίτιγκ — ρίγκ ἢ πλάσις,
πετοῦν καὶ φαταούληδες καὶ τρέχα νὰ τοὺς πιάσῃς.
Πετᾶ πετᾶ κι' ὁ μπουρμπουλας, πετάει κι' ἡ χελῶνα,
πετᾶ καὶ κάθε κἀνθαρος σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα.

Πετοῦν ἀπτήγες νεοσσοί,
μὰ βλέπω νὰ πετᾶς καὶ σὺ,
τὸ ξέστρωτο γαῖδουρι,
κι' ὄρσε φτυσιαῖς' στὴ μούρη.

Συνέντευξις τοῦ Φασουλῇ μὲ τὸν Χαμίτ τὸν ντεριτλῇ.

Φ — Ἀνοιξε, τζάνουμ Πατισᾶχ, τὰ πικραμένα χεῖλή σου...
πόσα γιὰ σένα σήμερα δὲν λέν ἐχθροὶ καὶ φίλοι σου.
Καμπόσοι λένε πῶς πεινᾶς καὶ παῖζεις Καραῖσκο,
κι' ἄλλοι μᾶς λένε γρήγορα πῶς θάβγῃς μὲ τὸν δίσκο.

Ὅταν ξεπέσης μιὰ φορὰ μέσ' στὸν ντουνηᾶ τὸν πλάνο,
κι' ἂν πρὸ μικροῦ σ' ἐλάτρευαν γιὰ Πατισᾶχ Σουλτάνο,
πόσα σοῦ λέν ἀλλόκοτα... σὲ βγάζουν καὶ ζητιάνο.
Γιατὶ κι' ὁ τόσος ξεπεσμός κι' ἡ τόση καταδίκη;
τζάνουμ, γιατί σ' ἐφέρανε μέσ' στὴ Θεσσαλονίκη;

Τζάνουμ γιατί δὲν μοῦ μιλάς;
Τζάνουμ γιατί δὲν μοῦ γελάς;
Πές μου τί βάλαμο νὰ βρῶ' στὸν ἄφθαστό σου πόνο;
σ' ἔκαναν πρῶτα τάλατιοῦ,
κι' ἀπὸ χαρέμια Παλατιοῦ
στὴν Ἀλατίνη σ' ἔκλεισαν μ' ἐνὶ γυναιῖς μόνο

Κι' εἶπαν καμπόσοι πῶς κι' αὐταῖς
εἶναι γιὰ σένα περιτταῖς.
Κι' ἐθύμωσαν' στὴν Μεδινᾶ, κι' ἐθύμωσαν' στὴ Μέκκα,
κι' ἐγινε λόγος' στὸν ντουνηᾶ
πῶς τῆς γυναιῖς τῆς ἐνὶ
δὲν σοῦ τῆς κάνουν δέκα.

Ἄλλοι μᾶς λένε' στὸ Γιλδίς πῶς βρήκανε σωρούς
κρυμμένους θησαυρούς,
ποῦ τοὺς ἀπέκτησες καὶ σὺ' στὰ κλέη σου τὰ πρῶτα
μὲ τόσους μόχθους ἀρετῆς καὶ τίμιον ἰδρώτα.

Ἄλλοι μᾶς λέν πῶς κάποτε τὴν Χαλιμᾶ διαβάσεις,
κι' ἄλλοι πῶς μὲ τὴν θάλασσα σὺν ποιητῆς ρεμβάζεις,
καὶ βλέπεις τὸ Καραμπουργοῦ,
καὶ τότε τρέχεις μὲ τὸν νοῦ
στὸν μακαρίτη πόλεμο, ποῦ' κἀναμε μαζί,
καὶ λές πῶς νίκησες' τοὺς Ροῦμ καὶ γανυιάς, Γαζῇ.

Ἀναστηλόνεις νικητῆς τὴν κυρτωμένη ράχη,
πλὴν καὶ' στῆς νίκης τὴν χαρὰ
φωνὴ σοῦ λέει θλιβερά:
ἐσὺ δὲν νίκησες τοὺς Ροῦμ... νικήθηκαν μονάχοι.

Ἄλλοι μᾶς λέν πῶς γιὰ σφαγαῖς Ἀρμένηδων καυχᾶσαι
καὶ σὺν λειοντάρι' στὸ κλουβὶ μονάχος σου βρυχᾶσαι,
καὶ λές πῶς φεύγουν οἱ καιροὶ κι' οἱ χρόνοι πῶς πετᾶνε...
μὰ καὶ σ' ἐμένα φαίνεται παράξενο, Σουλτάνε,
πῶς δὲν' μπορεῖς σὺν κι' ἄλλοτε λαοὺς νὰ ξεπατώνῃς,
καὶ τῆς ἡμέρας σου περνᾶς
χωρὶς καφρέδες νὰ κερνᾶς,
νὰ πνίγῃς, νὰ σκοτώνῃς.

Ἄλλοι μᾶς λένε τί φαγιά σου' φέραν ἐδῶ πέρα
τὴν πρώτη τὴν ἡμέρα,
σοῦπα κι' ἄρνι καὶ παγωτὰ
καὶ φρούτα καὶ πισκότα,
καὶ τοῦ Γιλδίς τὰ φαγητὰ
θυμῆθηκαν τὰ πρῶτα.

Τῶν Νεοτούρκων τὰ φαγιά σου' φάνηκαν φρικώδη,
κι' εἶπες, Καλίφη προσφιλή,
πῶς ἔχεις ὄρεξι πολλή
νὰ φᾶς τὸ μάτι τοῦ Σεφκέτ καὶ τοῦ Ριζᾶ τὸ πόδι.

Ἄλλοι μᾶς λέν πῶς ἄρχισες τὸν βίον σου νὰ γράφῃς,
ἄλλοι μᾶς λέν πῶς φαίνεσαι σὺν λείψανο, σὺν πτώμα,
κι' ἄλλοι μᾶς λέν πῶς ἔπαυσες τῆς τρίχης σου νὰ βάφῃς
κι' ἐπῆραν γένεια καὶ μαλλιά τὸ φυσικὸ των χρωμάτων.

Κι' ἂν φθάσουν ὡς' στὰ πόδια σου, μαρμπέρη ψαλλιδιὰ
δὲν θὰ δεχθῇς ἀπάγω των καὶ μήτε μυρωδιά.
Μὴν κουρευθῇς, μὴν ξουρισθῇς, γιατί, Χαμίτ, ποῦ ξέρεις
ἂν δήμιος Νεότουρκος δὲν εἶναι κι' ὁ μαρμπέρης.

Μουσεία λέν πῶς θὰ γενοῦν κι' ἀρρώστων Σενατόρια
τ' Ἀνάκτορα τὰ μυθικά,
κι' ἂν εἴξωρες Λατινικά
θάλεγες σήμερὰ καὶ σὺ: σὶκ τράνσιτ μούντι γκλόρια.

Γιατὶ, γιὰ βροῦμ, δὲν μοῦ γελάς;
γιατὶ, κουζοῦμ, δὲν μοῦ μιλάς;
Πῶς ἄλλος περιβάλλεται τὸν ἱερόν μαρδύαν;
πῶς ἔτσι κονλουρίζεται σὺν βόας σταφυγκτή;
θὰ γόμιζα πῶς ἄκουα μακάρων μελωδιᾶν,
ἂν ἤθελες τοῦλάχιστον νὰ μοῦ λεγες: σικτίο.

